

[Niels Helveg Petersen]

Jeg vil gerne først sige til hr. Ib Christensen, at det radikale venstre kan ikke stemme for den dagsorden, hr. Ib Christensen har foreslået. For det første er spørgsmålet om europæisk union jo ikke på dagsordenen det første halve år. Der foreligger ikke noget konkret forslag fra Ministerrådet, der skal tages stilling til. For det andet er udtrykket »europæisk union« netop så tilpas upræcist, at det i hele sin levetid, lige siden statscheferne begyndte at tale om det, har givet anledning til meget modstridende fortolkninger, og de bliver ikke mere enkle af, at også hr. Ib Christensen nu bruger det. Stemmer man for hr. Ib Christensens dagsordensforslag, ved man faktisk ikke, hvad det er, man afviser.

Men jeg vil gerne præcisere, at det radikale venstre er modstander af overførelse af ny kompetence til De europæiske Fællesskaber ved traktatændringer. Den overførelse af kompetence, som har fundet sted i forbindelse med folkeafstemningen i 1972, giver sig selv, den er grundlaget for vores markedspolitik. Men en overførelse af ny kompetence – og således opfatter jeg »europæisk union« – anser vi ikke for at være på sin plads.

Vi er ligeledes modstandere af, at man ved at udvande fortolkningen af artikel 235 gennemfører en overførelse af kompetence uden formelle traktatændringer. Men spørgsmålet om en europæisk union er ikke aktuelt, og det er i øvrigt så upræcist, at det ikke er tilrådeligt at stemme for formuleringen.

Til hr. Gert Petersens dagsorden vil jeg for det første sige, at jeg kender ikke de enkelte forslag, som her er omtalt. Jeg mener at kunne konstatere for et par stykkers vedkommende, at de allerede er taget af bordet. Det gælder de forslag, der vedrører harmonisering af fødevarer. Man foreslår altså faktisk her noget, der er konkret forkert. Men jeg finder også, at det ville være toppunktet af sløseri uden i detaljer at kende til direktivforslag uden videre at afvise dem.

Må jeg så endelig anføre, at det er ikke et anliggende for den danske regering at trække direktivforslag tilbage. Det kan kun ske ved, at Kommissionen gør det.

Hr. Gert Petersen gør gældende, at det giver store administrative vanskeligheder at gennemføre harmoniseringen, og det er da fuldstændig rigtigt. Men hvorfor gør det egentlig det? Ja, hovedårsagen er jo den, at

hvert enkelt land under hele forløbet af en harmoniserings sag, under behandling af et direktivforslag, kan blokere et direktivforslags vedtagelse. Vi arbejder her med et ni-partisystem med vetoret for et hvilket som helst af landene på et hvilket som helst tidspunkt af sagens forløb, og derved skabes der selvfølgelig administrative besværligheder. Beslutningsprocessen bliver langsom just bl. a. af den grund, at de enkelte lande kan blokere og blive ved med at trække en sag i langdrag, hvis der er noget, der ikke passer dem. Det er en hovedårsag til den langsomme arbejds gang ved behandlingen af direktiver, og det synes jeg dog at man bør være opmærksom på. Jeg ønsker det ikke anderledes. Jeg tror, det er en nødvendig proces, men jeg synes, man skal være opmærksom på den helt uundgåelige forsinkelse i beslutningerne, der følger af den måde, samarbejdet er opbygget på.

Så vil jeg gøre en enkelt bemærkning om diskussionen om monetære udligningsbeløb. Jeg mener aldrig, det var fornuftigt at foretage en sammenkædning, men lad det ligge. Jeg synes nok, at det siges for stærkt fra flere sider, når man beskriver de monetære udligningsbeløb udelukkende som en ulykke for Danmark. Vel, de er beklagelige, de er forvridende for samhandelen, og de bør afskaffes, og man bør fra dansk side af al magt sætte ind derpå. Men jeg vil dog gøre opmærksom på, at den del af de monetære udligningsbeløb, som vedrører den danske eksport til vort største marked, nemlig England, er altså penge, vi får, det er ikke penge, vi skal betale. Og hvorledes ville situationen faktisk have været, hvis Danmark havde stået uden for EF og fortsat skulle eksportere landbrugsvarer til England, samtidig med at det engelske pund var blevet devalueret? Så ville man ikke have haft – hvis man overhovedet kunne være kommet af med varerne, hvad der er mere end tvivlsomt – den beskyttelse for priserne, som de monetære udligningsbeløb dog skaffer os. Jeg synes altså med al respekt for, at dette er forvridende og bør afskaffes, at man bør forstå, hvad det er for en mekanik, det drejer sig om. Det er altså ikke noget, vi skal betale, slet ikke, når det drejer sig om eksporten til England.

Til hr. Arne Christiansen har jeg kun den bemærkning, at jeg glæder mig over synet på udvidelsesforhandlingerne. Det fik her i an-